

Kurt Kotouč Se Svými Kolegy

Tenhle obrázek byl pořízený v roce 1985 v Zálužanech. Jeli jsme se tam podívat na jednu uměleckou sbírku. Jsem první zleva, ostatní jsou mí kolegové z Národní galerie v Praze.

V roce 1949 jsem dokončil Vyšší školu uměleckého průmyslu v Brně a vystřídal jsem různá zaměstnání. Nejdříve jsem byl v Zemském plánovacím ústavu, kde jsem pomáhal s grafickým zpracováním map. Psal jsem články o výtvarných výstavách a na základě toho jsem pak dostal práci v brněnském Domě umění ve Svazu výtvarníků, kde jsem měl příležitost seznámit se s mnoha výtvarníky a také s organizací výstav. Od roku 1958 jsem pracoval v Ústředí uměleckých řemesel v Brně. A v roce 1963 jsem přešel na ředitelství tohoto podniku do Prahy. Posledních dvacet let jsem pracoval v Národní galerii v Praze, zejména na přípravě výstavních katalogů a plakátů.

Ze strany mě vyloučili po Pražském jaru. Tou dobou už jsem pracoval v Národní galerii v Praze, kde jsem kvůli tomu, že jsem nebyl členem strany, žil ve stavu určitého ohrožení. Byl jsem vedoucím tiskového oddělení, což vadilo jednomu náměstkovi ředitele, který neustále zdůrazňoval, že nesmím být ponechán ve své funkci. Nakonec jsem se tam udržel, i proto, že Národní galerii řídil Jiří Kotalík. Mnozí mu vytýkají, že spolupracoval s režimem, protože on jaksi zachovával takovou diplomatickou servilnost vůči různým stranickým a vládním představitelům, jinak by se na tom místě neudržel, ale zároveň v Národní galerii umožnil pracovat některým lidem, kteří byli jinde politicky nepřijatelní. To samo o sobě bylo vcelku pozoruhodné, protože bylo velmi těžké přijmout vyloučeného nebo vyškrtnutého člena strany na místo, které nebylo vysloveně manuální.

Já jsem si svoje místo udržel, žil jsem ale v neustálých obavách. Když jsem se rozvedl podruhé, dělil jsem se o bytovou jednotku s mužem, který byl dopravní policista. Jednou za ním brzy ráno přišli kamarádi v policejních uniformách a já jsem v tom svém pokoji ležel a přes matné sklo jsem viděl pohyb uniforem a byl jsem si v té rozespalosti zcela jistý, že si jdou pro mě. Ale jiní lidé zažili daleko horší věci. V souvislosti s mou prací v Národní galerii jsem neměl příliš volného času. Rád jsem cestoval a byl jsem jedním ze šťastných lidí, kteří se díky pořádání výstav přece jenom dostali do zahraničí. Do penze jsem odešel v roce 1987.